

образования на личностноориентированную модель обучения. Обоснована необходимость приведения общеобразовательного процесса с учетом задатков и способностей ученика как условия повышения эффективности познавательной деятельности.

Ключевые слова: система образования, образовательные уровни, задатки, способности, детоцентризм, природосоответствие, личностно-ориентированная система образования, структура образовательных учреждений, обмен опытом, методическая работа.

V. Reshetnyak

THE DEVELOPMENT OF INTELLECTUAL POTENTIAL AS A CONDITION OF SUCCESSFUL PERSONALITY SOCIALIZATION

The article considers the problem of structuring the educational institutions as a condition of developing pupil's intellectual potential in the conditions of transiting educational system on personality-oriented learning model. In particular, the possibilities of bringing educational process taking into account pupil's inclinations and abilities as a condition of increasing cognitive activity efficiency.

Keywords: education system, educational levels, makings, ability, child-centrism, nature accordance, pupil-oriented education system, the educational institutions structure, experience and methodical work exchange.

УДК 378. 370.013

С. М. Грицай

ХАРАКТЕРИСТИКА СТРУКТУРНИХ КОМПОНЕНТІВ ПОЛІТИЧНОЇ КУЛЬТУРИ ВЧИТЕЛЯ

Демократизація української держави та її інтеграція в європейський простір спонукають до реформування системи освіти. Ускладнення розвитку українського суспільства в умовах глибокої трансформації передбачає активне залучення молоді до участі в державотворчих процесах. У політичній сфері молодь здатна здійснити значну підтримку новобраного політичного курсу, сприйняти європейські демократичні цінності з урахуванням власних національних традицій. Об'єктивно виникає запит суспільства на створення умов для формування політичної культури громадян і перш за все учнівської та студентської молоді. Це завдання виконати належним чином якісно і продуктивно можуть інституції освіти.

Ключові слова: політична культура, характеристика, структурні компоненти, аксіологічний, когнітивний, операційний, суб'єктивний, політична компетентність, громадянська позиція, політична зрілість.

Постановка проблеми. У статті розкрита характеристика структурних компонентів політичної культури вчителя враховуючи сучасні особливості трансформації розвитку громадянського суспільства.

Перед сучасним вчителем постає важливе завдання – сформувати у молодого покоління комплекс особистих якостей характеру, найважливіших людських почуттів, які б спонукали молодь до позитивних дій і вчинків громадянина, а також допомогли б формувати усвідомлену суспільно-політичну поведінку школярів. Автором стверджується, що проблему формування політичної культури вчителя не можливо вирішити без чіткого уявлення про її структуру.

Аналіз останніх досліджень. З метою вироблення власної позиції щодо визначення структурних компонентів політичної культури вчителя нами було проаналізовано наукові праці, в яких досліджуються:

- 1) сутність та структура політичної культури особистості (Г. Амінев, Б. Багіров, В. Бебик, В. Васильєв, А. Еришев, Є. Зеленов, А. Копаньова, В. Ребкало та інші);
- 2) структура професійної культури вчителя, оскільки політичну культуру розглядаємо як її складову (В. Гриньова, Н. Крилова, В. Сластьонін, О. Шевнюк, Г. Шевченко та інші);
- 3) різні аспекти професійної культури розглядали І. Бех, Г. Біленька, Г. Бугайцева,

І. Зязюн, М. Жулинський.

У науковій літературі єдиного підходу до визначення компонентів політичної культури не існує, проте всі автори схиляються до того, що політична культура має багатоелементну структуру.

Більшість дослідників (Б. Багіров, В. Васильєв, А. Еришев, В. Ребкало, В. Щегорцев, О. Яковлев та інші) вважає, що політичну культуру слід розглядати як утворення трьох елементів (компонентів): когнітивного, переконувачого і поведінкового.

Мета статті. Розкрити характеристики структурних компонентів політичної культури вчителя.

Виклад основного матеріалу. Виходячи з розуміння політичної культури вчителя як виду його професійної культури, загальної структури політичної культури особистості та структури професійної культури вчителя, ми виділяємо в структурі політичної культури вчителя чотири блоки: аксіологічний, когнітивний, операційний та суб'єктний. Вони відбивають розмаїття зовнішніх і внутрішніх зв'язків і відносин, ціннісних орієнтацій, способів педагогічної діяльності і спілкування, самореалізації особистості майбутнього педагога, що характеризують його політичну компетентність, громадянську позицію і соціально-політичну зрілість.

Підкреслимо, що всі структурні компоненти політичної культури вчителя повинні ґрунтуватися на пріоритеті загальнолюдських цінностей добра і справедливості, на ідеях гуманізму і демократизму у взаємовідносинах між людьми, народами і державами.

Разом з тим усі структурні утворення досліджуваного феномену нами розглядаються не в «чистому» вигляді (як компоненти політичної культури особистості взагалі), а у світлі специфіки функцій професійно-педагогічної діяльності. Тому логічно постає питання про необхідність формування готовності вчителів до здійснення політичного виховання молодого покоління (як складової громадянського виховання) в процесі формування їхньої політичної культури.

Охарактеризуємо кожний з виділених складових структури політичної культури вчителя.

Аксіологічний блок пов'язаний, у першу чергу, із визначенням вчителем значущості політичної культури для вдосконалення його професійної компетентності; цілями і мотивами власної діяльності, громадсько-політичної поведінки і тими зразками, ідеалами, вищими громадянськими цінностями, якими він керується і котрі є орієнтиром у його професійному становленні.

Він характеризується формуванням оцінно-ціннісних відношень, ціннісного сенсу діяльності, самовизначення особистості. У цьому випадку основні громадянсько-політичні цінності (прагнення до соціальної гармонії, обстоювання соціальної і міжетнічної справедливості, культура соціальних та політичних стосунків, повага до закону, рівність громадян перед законом, самовідповідальність людини, права людини, недоторканність особи тощо) стають для вчителя вагомими ціннісними орієнтаціями.

Ціннісний компонент пов'язаний зі світоглядною позицією людини, з її особистісними пріоритетами. У нашому випадку він відбиває визнання політичної культури як цінності, життєвої необхідності, усвідомлення значущості її для виконання високої соціальної ролі вчителя щодо виховання молодого покоління. Слід підкреслити, що без ціннісного підходу до явищ дійсності неможливі ні діяльність, ні саме життя людини як дієвої соціальної істоти.

Є. Шиянов, виходячи з характерних потреб особистості і відповідності їх професії вчителя, виділив цінності професійно-педагогічної діяльності [1, с. 34-35]:

1) цінності, пов'язані із затвердженням у суспільстві, найближчому соціальному середовищі (суспільна значущість праці вчителя, престиж професійної діяльності вчителя, визнання рідних, близьких, знайомих тощо);

2) цінності, пов'язані із задоволенням потреб у спілкуванні (постійна робота з дітьми, можливість спілкування з цікавими людьми тощо);

3) цінності, пов'язані із самовдосконаленням (творчий і різноманітний характер праці вчителя, можливість займатися улюбленою справою, предметом, постійно поповнювати свої знання тощо);

4) цінності, пов'язані із самовираженням (романтичність і захоплення педагогічною

діяльністю, відповідність педагогічної діяльності здібностям особистості тощо);

5) цінності, пов'язані з утилітарно-прагматичними запитами (фізично легка робота, непогана зарплата, велика відпустка, можливість просування по службі тощо).

Серед названих цілей за їх предметним змістом Є. Шиянов виділяє цінності самодостатнього та інструментального типів.

Цінності самодостатнього типу знаходять своє вираження в цілях педагогічної діяльності, пов'язаних з розвитком учнів, розвитком особистості вчителя, розвитком учнівського і педагогічного колективів.

Цінності інструментального типу – це ті, які виступають засобом досягнення цінностей-цілей (суспільне визнання результатів праці вчителя, відповідність здібностей особистості характеру професійно-педагогічної діяльності, професійне зростання тощо).

Ми поділяємо думку вчених (В. Сластьонін, І. Ісаєв, Є. Шиянов та ін.), які вважають, що найвищу ступінь в ієрархії педагогічних цінностей займають цінності-якості, які разом з цінностями-відношеннями (ставленнями) і цінностями-знаннями утворюють групу інструментальних цінностей, яку називають цінності-засоби.

Поведінка вчителя, його соціальна активність, громадянська і політична зрілість залежать від того, як він конкретизує цінності педагогічної діяльності, чого прагне в процесі її здійснення, яке місце відводить їм у своєму житті.

Важливим аспектом цінностей педагогічної діяльності як громадсько-політичного феномену є їх роль у формуванні особистості вчителя. Питання про їх реалізацію в процесі формування професійної культури (у тому числі політичної) вчителів набуває суспільної значущості, оскільки від її успішного вирішення багато в чому залежить удосконалення політичної культури молодого покоління.

Громадянське виховання повинно стати серцевиною навчально-виховного процесу, ефективність якого залежить від реального визнання педагогами особистості учня як головної мети виховання, найбільшої цінності суспільства [5].

Будь-яка діяльність людей, у тому числі педагогічна, завжди цілеспрямована і передбачає постановку певних завдань. Дія особистості детермінована її майбутнім. Створення ідеального образу того явища, до якого прагне людина, виступає ідеальною цінністю. Відбір цінностей, таким чином, відбувається на основі цілей, якими керується суспільство і окрема особистість.

Отже, сутнісним елементом ціннісного компонента політичної культури вчителя є, на наш погляд, наявність ідеалів і образів-орієнтирів у житті й у професії. Під ідеалом розуміють уявне представлення перспективи розвитку дійсності від нижчого до вищого. Професійний ідеал – вищий ступінь досконалості в професійній діяльності.

Гносеологічний блок. Характеризуючи структуру політичної культури на її когнітивному рівні, А. Єришев і В. Ребкало [2], виділяють такі компоненти: політичні знання, спосіб політичного мислення, характер політичної свідомості. Окремо вчені (Г. Аминев, А. Єришев, А. Копаньова, В. Ребкало, С. Комаров та інші) розглядають у структурі політичної культури переконання. На наш погляд, ці компоненти перебувають настільки в тісному взаємозв'язку, що потребують свого розгляду в єдиному блоці, який ми назвали когнітивним. До цього блоку ми включили знанневий і переконавчий компоненти.

Відзначимо, що когнітивний блок у структурі політичної культури вчителя має свою специфіку порівняно із відповідною складовою структури політичної культури як загальнолюдського феномена, яка пов'язана із змістом професійно-педагогічної діяльності. Особливо це стосується когнітивного компонента, який передбачає в нашому випадку не тільки систему політичних знань, а й теоретичну компетентність щодо здійснення вчителем громадянсько-політичного виховання. Переконавчий компонент складають світогляд, політичні переконання, професійні ідеали, установки особистості.

Логіко-семантичний аналіз поняття «знання» дозволяє визначити його як перевіреною практикою результат пізнання дійсності, правильне її відбиття в мисленні людини. Знання супроводжуються завжди усвідомленням істинності своїх положень. Вони існують у конкретних формах висловлювань будь-якою мовою, фіксуються в системах термінів і категоріальних структурах мислення. Будь-яке знання синтезує в собі емпіричне та теоретичне знання, а їх

едність зумовлює структуру знання взагалі.

Політичні знання відбивають властивості, якості і сутність політичних явищ.

Виділяють кілька рівнів політичних знань: уявлення, політичні ідеї, політичні теорії [2].

Уявлення з того чи іншого політичного питання як найпростіші політичні знання передбачають оцінку подій. Проте така оцінка може висловлюватися саме тому, що думка заснована на певному знанні, тобто без знань немає думки.

Політичні ідеї виступають на більш високому рівні. Вони розкривають закономірності політичного життя, а також зв'язки між подіями та явищами, їх відношення. Для засвоєння політичних знань на рівні політичних ідей необхідні знання важливіших політичних понять.

Подальше поглиблення пізнання приводить до формування знань, що відбивають взаємодію політики з різними сферами суспільного життя, формами суспільної свідомості, видами діяльності (правом, мораллю тощо). У цьому випадку правомірно говорити про засвоєння політичної теорії.

Ми спираємося на твердження О. Леонтьєва про те, що «головне полягає в тому, чим для самої людини стають ті думки та знання, котрі ми йому повідомляємо, ті почуття, котрі ми в нього виховуємо, ті прагнення, котрі ми в нього збуджуємо» [3, с. 23]. А тому в процесі формування політичної культури вчителі повинні засвоїти знання, які забезпечать теоретичне підґрунтя професійної якості, що формується.

У своєму дослідженні ми конкретизували основні політичні знання, якими повинен володіти вчитель. До них віднесли:

- знання політичної термінології;
- знання сутності політики, її норм і принципів;
- загальні знання про природу і структуру політичної влади;
- знання устрою держави, форм і способів участі громадян в управлінні суспільством і рішенні політичних питань;
- знання конституційних прав і обов'язків громадян;
- знання методики та сучасних інноваційних технологій політичного виховання школярів.

Система філософських, економічних і соціально-політичних поглядів, заснованих на певній сукупності знань, утворюють світоглядне ядро політичної культури. Воно складається як підсумок розвитку особистості, осмислення навколишньої дійсності, суспільних відносин. Світоглядний аспект політичної культури формується на базі найбільш широких узагальнень. Він передбачає відносно розвинену здатність до абстрагування, до теоретичного мислення. Тому для формування світоглядного ядра політичної культури особистості теорія має вирішальне значення [2, с. 37-38]. Разом з тим слід мати на увазі, що зміст світоглядного аспекту політичної культури складають не тільки наукові знання, але й життєвий досвід, здоровий глузд.

Учені (В. Бебик, М. Головатий, А. Єришев, В. Ребкало та інші) слушно зазначають, що надзвичайна різноманітність подій, фактів і процесів у суспільно-політичному житті, їх складні і суперечливі переплетення створюють такі обставини для людини, орієнтуватися в яких без сучасного рівня теоретичної підготовки, без здібності до творчих узагальнень, без навичок самостійного дослідження неможливо.

На наш погляд, політичні переконання сучасного вчителя повинні відповідати ідеям демократизму і пріоритетності загальнолюдських цінностей, що передбачає: 1) визнання демократизму як суспільно-політичного ідеалу; 2) визнання його закономірностей, життєздатності і неминучості; 3) повне узгодження життєдіяльності з принципами демократизму і гуманізму.

Сформована політична культура потребує реалізації динамічної системи політичних знань, переконань, цінностей і норм у конкретних діях, вчинках, поведінці, тобто переломлення аксіологічного і когнітивного блоків у блоці операційному.

Операційний блок політичної культури вчителя передбачає організацію їхньої практичної діяльності, іншими словами - реалізацію на практиці аксіологічної та когнітивної складових політичної культури.

Особистість за умови розуміння та усвідомлення норм поведінки, сформованого емоційного ставлення навколишньої дійсності починає певним чином діяти, виявляє певну

життєву позицію в своїй поведінці. Операційний блок включає практичний компонент, який передбачає конкретні дії, що вимагає оволодіння спеціальними політичними вміннями, а також, у контексті нашого дослідження, професійними вміннями для здійснення професійно-виховної діяльності, які ми умовно назвали політико-педагогічними вміннями вчителя.

Уміння – спроможність належним чином виконувати певні дії, які спираються на доцільне використання людиною накопичених знань та навичок. Утворення умінь є складним процесом аналітико-синтетичної діяльності кори великих півкуль головного мозку, в ході якого створюються й закріплюються асоціації між завданнями та застосуванням знань на практиці [4]. Вміння – можливість ефективно виконувати діяльність відповідно до мети та умов, у яких потрібно діяти.

Уміння можна визначити як виявлену (доведену) готовність до досягнення мети у відповідній діяльності шляхом здійснення її під більш-менш точним контролем з боку мислення, з усвідомленням всієї (або частини) складної системи дій. Саме в цьому, на нашу думку, найбільш повно відбивається психолого-педагогічна сутність уміння.

Уміння тісно пов'язані з навичками як засобами виконання діяльності. У результаті виконання вправ у діях індивіда настає такий момент, коли їхнє виконання перестає потребувати постійного контролю з боку свідомості, робота виконується автоматизовано. Таким чином уміння перетворюються в навички.

До спеціальних політичних умінь відносимо:

- уміння критично переробляти політичну інформацію;
- уміння аналізувати і оцінювати політичні ситуації;
- уміння аргументовано і логічно вести дискусії з політичних питань;
- уміння чітко висловлювати свою думку і слухати співрозмовника, вміння виходити з конфліктних ситуацій; виявляти тактовність, толерантність; прагнення зрозуміти краще опонента, навички ведення бесіди і переконання, доброзичливість, сприйняття інших людей такими, якими вони є (комунікативні вміння).

Серед політично-педагогічних умінь учителя виділяємо вміння:

- самовизначатись у політичних позиціях і духовних інтересах;
- пов'язувати набуті політологічні знання із системою знань інших суспільно-політичних і психолого-педагогічних дисциплін для вироблення власної громадянської позиції;
- застосовувати набуті знання при аналізі актуальних проблем сучасності, активно впливати на суспільно-політичні процеси;
- здійснювати політичне виховання школярів;
- доносити до учнів набуті знання та сприяти формуванню політичної свідомості;
- аргументовано доводити правильність або помилковість громадських вчинків школярів.

Важливим компонентом будь-якої складової професійної культури вчителя, як зазначають сучасні психологи і педагоги, є рефлексія. Орієнтація на рефлексію допомагає вчителю, на думку багатьох дослідників (Ю. Бабаян, В. Вульфів, В. Гриньова, Г. Дегтяр, Л. Карамушка, С. Максименко, В. Семиченко та інші), знайти своє професійне обличчя, здійснювати самоаналіз, самооцінку, підвищувати рівень самоорганізації у процесі професійного становлення і розвитку.

Особистісний блок. На основі вивчення широкого кола наукової літератури ми дійшли висновку, що сформована політична культура передбачає поєднання відповідних мотивів, знань і умінь з відповідними особистісними якостями.

Політичну культуру вчителя ми розглядаємо крізь призму його професійно-особистісного розвитку і саморозвитку, вдосконалення відповідних особистісних якостей особистості. Таких якостей можна назвати величезну кількість, але ми вважаємо системоутворювальними в політичній культурі вчителя такі: гуманізм, громадянськість, чесність, гідність, відповідальність, об'єктивність, толерантність.

Отже, дослідження політичної культури на особистісному рівні зумовлює необхідність розгляду суб'єктного блоку в структурі політичної культури вчителя, який передбачає наявність політичних якостей особистості.

Толерантність, совість, чесність – це, так би мовити, осередок морального-політичних

якостей особистості. Характеризується відчуттям громадянином позитивного ставлення до самого себе і вимог такого ставлення з боку інших з огляду на цінності своєї держави. Громадянська совість полягає в осмисленні наслідків, емоційне реагування на них. Усе вищезгадане базується на визнанні загальнолюдських цінностей.

Патріотичне виховання є складовою частиною загального виховного процесу, являє собою систематичну і цілеспрямовану діяльність органів державної влади і громадських організацій з формування у громадян патріотичної свідомості, почуття любові до України, готовності до виконання громадянських і конституційних обов'язків [6].

Патріотизм – характеризується як почуття любові до Вітчизни, готовністю підкорити свої особисті та групові інтереси загальним інтересам держави, служіння їй та готовність захищати Батьківщину, її свободу, демократію та незалежність.

Висновок. Характеризуючи структурні компоненти політичної культури вчителя, як виду його професійної культури, ми виділяємо чотири блоки: аксіологічний, когнітивний, операційний та суб'єктивний. Вони розкривають зовнішні і внутрішні зв'язки та відносини, ціннісні організації, способи педагогічної діяльності і спілкування, самореалізації особистості педагога, що характеризує його політичну компетентність, громадянську позицію і соціально-політичну зрілість.

Список використаної літератури

1. Шиянов Е. Н. О ценностном подходе к формированию социально-активной личности учителя : сб. науч. пер. / Е. Н. Шиянов – М. : МГПИ. – 1986. – С. 34–35.
2. Ерышев А. А. Политическая культура личности / А. А. Ерышев, В. А. Ребкало. – К. : Вища школа, 1985. – 143 с.
3. Леонтьев А. Н. Деятельность. Сознание. Личность / А. Н. Леонтьев // Высшее образование. – М. : Смысл. – Академия. – 2004.
4. Гончаренко С. У. Український педагогічний словник / С. У. Гончаренко – К. : Либідь, 1997. – 376 с.
5. Сухомлинський В. О. Народження громадянина / В. О. Сухомлинський // Вибрані твори в 5-ти томах. – К. : Рон. – 1977. – Т. 3. – 670 с.
6. Бех І. О. Патріотичне виховання дітей та молоді / І. О. Бех; К. І. Чорна // Позашкілля – № 01 (58). – 2011. – С. 9-16.

С. М. Грицай

ХАРАКТЕРИСТИКА СТРУКТУРНИХ КОМПОНЕНТОВ ПОЛИТИЧЕСКОЙ КУЛЬТУРЫ УЧИТЕЛЯ

Демократизация украинского государства и её интеграция в европейское пространство нацеливает на реформирование системы образования. Усложнение развития украинского общества в условиях глобальной трансформации определяет активное привлечение молодёжи к участию в процессах государственного строительства. В политической сфере молодёжь способна совершить значительную поддержку нового политического курса, способствовать развитию европейским демократическим ценностям с учётом собственных национальных традиций. Объективно возникает запрос общества на создание условий для формирования политической культуры граждан и в первую очередь школьников и студентов. Это задание выполнить качественно и продуктивно могут институты образования.

Ключевые слова: политическая культура, характеристика, структурные компоненты, аксиологический, когнитивный, операционный, субъективный, политическая компетентность, общественная позиция, политическая зрелость.

S. Hrytsay

STRUCTURAL COMPONENTS CHARACTERISTICS OF TEACHER'S POLITICAL CULTURE

The democratization of the Ukrainian state and its integration into the European space is aimed at reforming educational system. Young people active involvement to participating in the processes of the state-building is defined by the increasing complexity of Ukrainian society development in the conditions of global transformation. The youth is able to make a significant support for the new line of

policy, to promote the development of European democratic values taking into account their own national traditions, in the political sphere. Objectively, there is a request of the society to create the conditions for forming citizens and especially pupils and students' political culture. Educational institutions can perform the above mentioned task efficiently and productively.

Key words: political culture, characteristics, structural components, axiological, cognitive, operational, subjective, political competence, social position.

УДК 378:371.13:004(71)

І. В. Демченко

ВИКОРИСТАННЯ ВЕБ 2.0 ТЕХНОЛОГІЙ У ПІДГОТОВЦІ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ: ДОСВІД КАНАДИ

Навчання – у значній мірі соціальний процес. Соціальні групи надають своїм користувачам ресурси для навчання.

*Джон Сілі Браун та Пауль Дагід
(«Соціальне життя інформації»)*

У статті розглянуто проблему підготовки майбутніх учителів Канади до використання соціальних мережеских технологій у професійній діяльності, висвітлено дидактичні можливості Веб 2.0 технологій в освіті та наведено приклади їх застосування. Проаналізовано, яким чином студенти педагогічних спеціальностей можуть долучитися до глобального інформаційного простору з метою отримання необхідних знань і досвіду.

Ключові слова: Веб 2.0 технології, інформаційно-комунікаційні технології, педагогічна освіта Канади, дидактичні можливості соціальних мережеских технологій.

Постановка проблеми у загальному вигляді. Останні кілька десятиліть відбувається переміщення всіх форм комунікації, публікації матеріалів, обміну інформацією у мережеві цифрові платформи – в основному Інтернет, але також і стільникові мережі, цифрове ТБ, ігрові мережі, супутниковий зв'язок, персональні мережі тощо. Всі ці платформи одним словом можна назвати «кіберпростір» (термін вперше вживаний Вільямом Гібсоном (William Gibson) у 1984 році на означення віртуального простору, в якому циркулюють електронні дані всіх комп'ютерів світу) [1, с. 6].

В українському інформаційному просторі також особливе місце відведено соціальним мережеским технологіям, які є потужним засобом отримання інформації, комунікації, обміну контентом та об'єднання учасників за спільними інтересами. За статистикою, тільки мережа Facebook нараховує більше чотирьох мільйонів активних користувачів в Україні. Слід зазначити, що незважаючи на численні переваги використанні Веб 2.0 технологій, вони ще не увійшли в сучасну вітчизняну освіту як новітні засоби навчання, тому актуальним є питання вивчення зарубіжного досвіду їх ефективного впровадження в освіту, зокрема, педагогічну.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, у яких започатковано розв'язання проблеми. Канадська науково-педагогічна література зацікавила нас з огляду на те, що Канада є однією з передових країн у впровадженні інформаційно-комунікаційних технологій в педагогічну освіту. В результаті детального вивчення робіт канадських дослідників педагогіки (Джон Дрон, Террі Карсенті, Тоні Бейтс, Рейчал Молл, Джулія Хенгстлер, Террі Андерсон, Тереза Фарелл, Леслі Пос та ін.) ми виявили, що проблема використання соціальних мережеских технологій в педагогічній освіті глибоко вивчається та підтримується з боку держави. Так, значна увага приділена дослідженню функціонального наповнення та дидактичних можливостей Веб 2.0 технологій в онлайн-навчанні; вивченню особливостей впровадження соціальних медіа-технологій в педагогічну освіту; виокремленню найбільш ефективних ресурсів та додатків для оптимального використання їх у навчальній діяльності.

Формулювання цілей статті. Метою статті є виявлення особливостей впровадження та використання Веб 2.0 технологій в педагогічній освіті Канади в умовах підвищення їх ролі в сучасному інформаційному просторі.